

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi zasądził od S. I. na rzecz W. W. kwotę 1.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od W. W. na rzecz S. I. kwotę 181 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W punkcie 4. nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w zakresie punktu 2, 3 zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów art. 6 k.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż powód nie udowodnił roszczenia w związku z dokonaniem nie tyle swobodnej co dowolnej oceny dowodów, przez pominięcie wniosków dowodowych zgłaszanych przez powoda i dokonanie rozstrzygnięcia jedynie w oparciu o twierdzenia strony pozwanej,
2. naruszenie dyspozycji art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego w sytuacji gdy Sąd uznał, że jedynie wiadomości specjalne posiadane przez biegłego są w stanie rozstrzygnąć spór między stronami.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa W. W. w całości, a w przypadku stwierdzenia ku temu podstaw uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji, zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych. W razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność prawidłowości dokonania naprawy przez pozwanego w pojeździe powoda, przyczyny uszkodzenia silnika w samochodzie powoda, w szczególności czy przyczyną tą była wadliwość pompy wodnej lub nieprawidłowość czynności pozwanego związanych z wymianą rozrządu, konieczności i celowości wymiany silnika przez powoda na skutek przedmiotowej usterki, w szczególności tego, czy możliwe i celowe było usunięcie powstałej usterki mniejszym nakładem środków niż uczynił to powód, oszacowania kosztów naprawy zaistniałej usterki.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych

dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

W przedmiotowej sprawie Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie nie można wyprowadzić wniosków, które prowadziły do zmiany ustalonego stanu faktycznego, w szczególności zgodnego z twierdzeniami powoda.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy dotyczącą prywatnej opinii producenta pompy i zbędnym jest powielanie przytoczonej w uzasadnieniu wyroku argumentacji. Status prawny opinii prywatnej, a także okoliczność, iż nie ma ona charakteru dowodu z opinii biegłego w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. wielokrotnie był podnoszony w orzecznictwie i doktrynie. Sąd Rejonowy dokonując oceny tego dowodu powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz poglądy doktryny. Sąd Okręgowy podziela te zapatrywania. Należy bowiem stanowczo podkreślić, iż dla ustalenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych konieczne jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Fakt czy pozwany w sposób prawidłowy wykonał naprawę pojazdu, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem pozwanego, a szkodą doznaną przez powoda, a także wysokość szkody winna być ustalona w oparciu o opinię biegłego.

Niezrozumiałym wydaje się zarzut skarżącego, iż Sąd I instancji oparł się na twierdzeniu pozwanego, iż naprawa uszkodzonego pojazdu wyniosłaby 1.000 złotych. Sąd Rejonowy zasądził kwotę 1.000 złotych nie dlatego, że ustalił taką wysokość kosztów naprawy, a dlatego, że do takiej kwoty pozwany uznał powództwo. Na prawidłowość dokonanej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy nie wpływa podnoszony zarzut opieszałości pozwanego w odbiorze silnika oraz okoliczność dotycząca przedstawienia producentowi pompy niewłaściwych rolek w ramach postępowania reklamacyjnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę Sądu Rejonowego, iż strona powodowa nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego tj. adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy naprawą przez pozwanego pojazdu powoda a szkodą polegającą na konieczności poniesienia kosztów wymiany silnika oraz rozrządu oraz wysokości tych kosztów.

W tym miejscu należy podnieść, że Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu iż powód został „zaskoczony” cofnięciem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego przez pozwanego. Wniosek ten pełnomocnik powoda cofnął w piśmie z dnia 3 września 2015 roku. Do pisma załączył dowód nadania pisma pełnomocnikowi powoda w dniu 1 września 2015 roku. Na rozprawie w dniu 20 października 2015 roku był obecny pełnomocnik powoda. Sąd pominął dowód z opinii biegłego w jego obecności ten zaś nie złożył nowych wniosków.

Niezrozumiałym jest również podniesiony w uzasadnieniu apelacji zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Sąd Okręgowy podziela zapatrywania przyjęte w orzecznictwie, zgodnie z którymi nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji: rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy lub zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania; pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę; rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie; nie rozważył wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda

(Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 stycznia 2016 r. I ACa 492/15). W przedmiotowej sprawie brak podstaw do podzielenia tego zarzutu tym bardziej, iż skarżący nie podał w czym wyraża się nierozpoznanie istoty sprawy w przedmiotowym wypadku.

Brak również podstaw do podzielenia zarzutu skarżącego iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego z urzędu. Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji apelacji w tym zakresie. Na gruncie procesu kontradiktoryjnego zasadą jest, że to strony wnoszą o dopuszczenie dowodów, Sąd zaś jedynie wyjątkowo może wykazać inicjatywę w tym zakresie. W konsekwencji przepisy, które dopuszczają możliwość przeprowadzenia dowodu przez Sąd z urzędu, jako wyjątek od zasady, winny być interpretowane zawężająco. W doktrynie podkreśla się, że przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest prawem, nie zaś obowiązkiem sądu. Przykładowo wymienia się przypadki w których Sąd może działać z urzędu np. gdy zachodzi podejrzenie prowadzenia przez strony procesu fikcyjnego, jeżeli przemawia za tym interes publiczny (Por. A. Jakubecki, Kontradykcyjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, s. 68 i n. oraz J. Lapiere, Prawo sądu do instruowania procesu z urzędu według Kodeksu postępowania cywilnego na tle prawnoporównawczym. Księga pamiątkowa ku czci W. Broniewicza, s. 201 i n.) W orzeczeniu z 21 marca 2003 r., II CKN 1267/00, LexPolonica nr 3919470 (IC 2003, nr 12, s. 44), Sąd Najwyższy przyjął, że tylko w szczególnych wypadkach można sądowi skutecznie postawić jako zarzut nieskorzystanie z uprawnienia przeprowadzenia dowodu z urzędu. Taka wyjątkowa sytuacja z reguły nie zachodzi, gdy strona w postępowaniu przed sądami niższych instancji była reprezentowana przez adwokata. Naruszeniem art. 232 może być niedopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wymagały jego przeprowadzenia, ale naruszeniem tego przepisu nie jest dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu, jeżeli sąd uznał za potrzebne przeprowadzenie tego dowodu. Mogło by stanowić takie uchybienie tylko wówczas, gdyby łączyło się z naruszeniem zasady kontradykcyjności, przez pozbawienie strony możliwości udziału w istotnej części postępowania lub możliwości wypowiedzenia się co do czynności dokonanych z urzędu przez sąd (orz. SN z 25 maja 2005 r., I CK 765/04, LexPolonica nr 1543326, IC 2006, nr 5, s. 55) (Ereciński Tadeusz (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. IV).

Sąd Okręgowy podziela zapatrywania wyrażone w doktrynie, iż w pewnych wyjątkowych okolicznościach Sąd winien wykazać inicjatywę dowodową, niemniej jednak w tej sprawie takich okoliczności nie stwierdzono. Nawet w powołanych przez skarżącego orzeczeniach Sąd nakazuje oceniać możliwość przeprowadzenia dowodu z urzędu z uwzględnieniem szczególnych okoliczności sprawy. W powołanym wyroku z 16 lipca 2014 roku Sąd Najwyższy ogranicza możliwość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego tylko do szczególnych wypadków i wymienia np. dążenie strony do obejścia prawa, podejrzenie wszczęcia fikcyjnego procesu, rażąca nieporadność strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, ale także istnienie wysokiego prawdopodobieństwa zasadności dochodzonego roszczenia (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r. II PK 266/13). Z kolei w wyroku z 7 marca 2013 roku SN podkreślił, że niekiedy powstanie sytuacja procesowa, w której nieprzeprowadzenie przez sąd z urzędu dowodu stanowiącego element "zebranego materiału", stanowiłoby pogwałcenie elementarnych zasad, którymi kieruje się sąd przy wymierzaniu sprawiedliwości. W tej sprawie takie okoliczności nie zachodzą wobec czego brak podstaw do podzielenia tego zarzutu.

W tym stanie rzeczy, biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.